

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4617201322
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4617201322.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: N. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. H. proti žalovanému: Endepro, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava - Ružinov, o neplatnosť zmlúv, o zaplatenie sumy 795,28 eura a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 7. novembra 2017 č.k. 4Csp/49/2017-147, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 572,79 eura mení tak, že žalobu v tejto časti z a m i e t a .

II. V ostanej napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 206 eur rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Topoľčany súdny poplatok v sume 16,50 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Vo vzťahu k časti týkajúcej sa určenia, že úvery poskytnuté na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX, zmluvy č. XXXXXXXXXX a zmluvy č. XXXXXXXXXX s.ú bezúročné a bez poplatkov, v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 04.02.2013, č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.07.2013 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.10.2013 a v časti uloženia povinnosti žalovanému ukončiť ďalšie vymáhanie zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, má žalovaný nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

V. Vo vzťahu k časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 795,28 eura má žalovaný nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 48 %.

VI. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 778,79 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v časti o zaplatenie sumy 16,49 eura, v časti určenia, že úvery poskytnuté na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX, zmluvy č. XXXXXXXXXX a zmluvy č. XXXXXXXXXX sú bezúročné a bez poplatkov, v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 04.02.2013, č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.07.2013 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.10.2013 a v časti uloženia povinnosti žalovanému ukončiť ďalšie vymáhanie zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zamietol. Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Topoľčany súdny poplatok v sume 46,50 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 9 ods. 1, ods. 2

písm. f), j), k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv, § 451 ods. 1, § 456, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

1.2. V časti týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia mal vykonaným dokazovaním preukázané, že sporové strany uzavreli tri zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 04.02.2013 zmluvu č. XXXXXXXXXX, 29.07.2013 zmluvu č. XXXXXXXXXX a 17.10.2013 zmluvu č. XXXXXXXXXX. V rovnaké dni uzavreli aj tri zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Skúmal obsah všetkých zmlúv o úvere a okolnosti, za ktorých boli uzatvorené a posudzoval, či uvedené zmluvy obsahujú náležitosti stanovené zákonom.

1.3. Dospel k záveru, že ani v jednej zo zmlúv, ktoré sú obsahovo zhodné, nie je jednoznačným spôsobom uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko v každej zo zmlúv je tento uvedený len ako 7. deň 60-teho, prípadne 45-teho týždňa po dni uzavretia zmluvy. Konštatoval, že ani v jednej zo zmlúv nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a zmluvy obsahujú iba výšku, počet a termíny celkových splátok bez špecifikácie výšky istiny, úrokov a iných poplatkov. S argumentáciou žalovaného, ani s jeho poukázaním na aktuálny právny názor vyjadrený v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, nesúhlasil.

1.4. Zistil, že vo všetkých zmluvách je vyčíslená RPMN, ako aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nesprávne, RPMN je uvedená v zmluvách v neprospech spotrebiteľa a aj na základe tejto skutočnosti považoval zmluvy o úvere za bezúročné a bez poplatkov. Nesprávnosť výpočtu RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť založil na skutočnosti, že popri zmluvách o spotrebiteľských úveroch bola žalobcovi predložená vždy aj zmluva o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej mal žalobca zaplatiť žalovanému odmenu za osobné preberanie splátok úveru. Tak vznikli žalobcovi, ako spotrebiteľovi, ďalšie náklady za preberanie splátok, ktoré síce naoko nesúvisia s úverovou zmluvou, avšak zjavne boli spotrebiteľovi nanútené. Tieto náklady neboli započítané do nákladov uvedených v spotrebiteľských zmluvách, hoci ich spotrebiteľ v súvislosti s úverom musel zaplatiť, a preto výpočet celkových nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nie je v jednotlivých zmluvách o spotrebiteľských úveroch správny a rovnako nie je potom správna ani RPMN a je v zmluvách uvedená v neprospech spotrebiteľa. Uviedol, že tomuto záveru nasvedčuje aj karta splátok (č.l. 19), kde je uvedená výška pôžičky 700 eur a poplatok 602 eur (čiže 241,50 eura náklady a odmena podľa zmluvy o zabezpečení splátok úveru v sume 360,50 eura) a do splátok sú započítané aj splátky odmeny podľa zmluvy o zabezpečení splátok úveru (60 splátok x 21,70 eura = 1.302 eur).

1.5. Dospel k záveru, že uvedené chýbajúce náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a nesprávne vypočítaná RPMN v neprospech spotrebiteľa majú za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. Poukázal na skutočnosť, že uzatváraním zmlúv o zabezpečení splátok úveru dochádzalo zo strany žalovaného k obchádzaniu zákona, čo spôsobuje podľa § 39 Občianskeho zákonníka ich neplatnosť, a pokiaľ by odmena za osobné preberanie splátok úveru bola uvedená v samotných spotrebiteľských zmluvách, tak podľa § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka (§ 879p OZ) by takáto podmienka bola neprijateľnou a teda neplatnou. Uzavrel, že z toho dôvodu uvedenú podmienku žalovaný neuvádzal priamo v spotrebiteľských zmluvách, ale zakomponoval ju do zmlúv o zabezpečení splátok úveru, v snahe vyhnúť sa posúdeniu tejto podmienky v samotnej spotrebiteľskej zmluve, ako podmienky neprijateľnej. Mal za to, že išlo o zjavný úmysel žalovaného. Preto, ak na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, bolo takéto bezdôvodné obohatenie úmyselné.

1.6. Uviedol, že vzhľadom k posúdeniu všetkých troch úverov poskytnutých žalobcom žalovanému na základe vyššie uvedených zmlúv ako bezúročných a bez poplatkov, bol žalovaný povinný vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi. Pri zmluve č. XXXXXXXXXX . eura bol poskytnutý úver vo výške 320 eur a žalobca zaplatil spolu 548,79 eura, preto žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 228,79 eura. Pri zmluve č. XXXXXXXXXX bol poskytnutý úver vo výške 400 eur a žalobca zaplatil spolu sumu 744 eur, preto žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 344 eur. Pri zmluve č. XXXXXXXXXX bol úver poskytnutý vo výške 700 eur a žalobca zaplatil spolu sumu 906 eur, preto žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 206 eur. Z toho dôvodu zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 778,79 eura titulom bezdôvodného obohatenia. V ostatnej časti o zaplatenie sumy 16,49 eura žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže v tejto výške bola žalobcovi poskytnutá zľava zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, kde v skutočnosti zaplatil sumu 548,79 eura a nie sumu 565,28 eura, ako tvrdil žalobca.

1.7. Námietku premlčania žalovaného voči vydaniu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. XXXXXXXXXX a zo zmluvy č. XXXXXXXXXX nepovažoval za dôvodnú. Vyslovil názor, že k premlčaniu nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z týchto zmlúv nedošlo. Skúmal plynutie

subjektívnej aj objektívnej premlčacej doby, pričom konštatoval, že subjektívna premlčacia doba je 2 ročná a objektívna premlčacia doba pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení je 10 ročná. Objektívna premlčacia doba začala plynúť okamihom poskytnutia plnenia (2013) a subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď sa žalobca dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu a komu plnil. Vedomosť o tom, že plnil bez právneho dôvodu nadobudol žalobca až v priebehu roku 2016. Na základe uvedeného mal za to, že do podania žaloby na súd žalobcovi neuplynula subjektívna premlčacia doba.

1.8. Navyše, s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 33/2012 zo dňa 03.10.2012, považoval námietku premlčania zo strany žalovaného za uplatnenú v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že žalovaný využil pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv nerovnaké postavenie strán a jeho snahou bolo na základe poskytnutého úveru vyprodukovať určitý zisk a to aj za cenu obchádzania zákona a využitie nízke právne povedomie spotrebiteľa, ktorého cieľom bolo len získať finančné prostriedky a tieto následne veriteľovi splátkami vrátiť. Žalovaný uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o zabezpečení splátok úveru svoj cieľ dosiahol a získal od žalobcu aj finančné prostriedky, na ktoré by pri riadnom dodržiavaní zákona nemal nárok, preto toto jeho konanie posúdil ako rozporné s dobrými mravmi a z toho dôvodu aj námietku premlčania, ktorú vzniesol žalovaný, považoval za rozpornú s dobrými mravmi.

1.9. Konštatoval, že žalobca je oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. Preto podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu žalovaného. Uviedol, že súdny poplatok predstavuje sumu 46,50 eura (6 % z priznanej sumy 778,79 eura) podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov.

1.10. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Konštatoval, že obe strany mali vo veci iba čiastočný úspech. Žalobca bol úspešný v časti vydania bezdôvodného obohatenia a na žalovaný bol úspešný v časti konania o určenie neplatnosti úverových zmlúv a bezúročnosti úverov.

2.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v prvom výroku tak, že žalobu v celom rozsahu zamietá, v treťom a štvrtom výroku tak, že žalovanému prizná voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % a prizná mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Eventuálne žiadal rozsudok v prvom, treťom a štvrtom výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvej inštancie podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konkrétne porušil svoju povinnosť postupovať podľa § 181 ods. 2 CSP a napadnutý rozsudok tak je prekvapivým a arbitrárnym. Podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na vykonanom výsluchu žalobcu, ktorý vykonaný nebol, nepostupoval v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a procesnej obrany a o dokazovaní. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že žalobca zaplatil žalovanému na zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX sumu 548,79 eura, č. XXXXXXXXXX sumu 906 eur a č. XXXXXXXXXX sumu 744 eur. Nesprávne skutkové zistenia spočívali tiež v údajnej absencii náležitostí zmlúv: doby trvania a termínu konečnej splatnosti, výšky počtu a termínov splátok, nesprávneho vyčíslenia celkových nákladov v celkovej čiastky a RPMN, na nútenia zmlúv o zabezpečení splátok úveru. Nesprávne skutkové zistenia spočívali tiež v závere že zmluvy o úvere sú bezúročné a bez poplatkov, zmluvy o zabezpečení splátok úveru sú neplatné, došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu a nedošlo k premlčaniu. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania uplatnenej žalovaným, na ktorú nemožno vzhľadom na jeho postavenie prihliadať, začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dĺžky objektívnej premlčacej doby, priameho aj nepriameho účinku v článku 10 ods. 2 písm. c) a h) Smernice 2008/48/ES, § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona č. 129/2010 Z.z., spôsobu určenia celkových nákladov, celkovej čiastky a RPMN, zmluvy o doplnkovej službe, jej neplatnosti neprijateľnosti, bezdôvodného obohatenia, náhrady trov konania a povinnosti zaplatenia súdneho poplatku.

2.2. Namietal, že súd prvej inštancie porušil povinnosť postupovať podľa § 181 ods. 2 CSP, a preto je rozsudok v napadnutej časti prekvapivý. Tvrdil, že žalobca nenamietal dobrovoľné uzatvorenie zmlúv o doplnkovej službe, napriek tomu súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na tom, že uvedené zmluvy boli nanútené. Predložené zmluvy o úvere majú všetky náležitosti uvedené jasne, určito a zrozumiteľne. Keďže žalobca uvedené skutočnosti nenamietal, žalovaný bez postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP nemal možnosť účinnej obrany. Námietku arbitrárnosti rozsudku zdôvodnil tým, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s jeho námietkou obligatórnej synalagmatickej reštitúcie podľa §

457 v spojení s § 560 Občianskeho zákonníka. Namietal, že ak súd prvej inštancie považoval zmluvy o doplnkovej službe za neplatné, mal žalobcovi uložiť aj povinnosť vrátiť žalovanému všetko, čo podľa nich dostal, čiže žalobca mal poskytnúť žalovanému peňažné plnenie za poskytnutú doplnkovú službu, ktorá zodpovedala príslušnej odmene dohodnutej v zmluve. Namietal, že súd prvej inštancie vo vzťahu ku začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodôvodnil svoj odklon od judikatúry a ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (1 Cdo/67/2011). Preto neodôvodnil prečo pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nevzal preukázaný príslušný okamih kedy došlo k poslednej čiastkovej platbe žalobcu, ale vzal okamih, kedy sa žalobca dozvedel o právnej kvalifikácii plnenia. Tiež neodôvodnil svoj odklon od judikatúry a ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (5 Cdo 291/2015, 7 Cdo 327/2014), podľa ktorej pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby sa úmysel nepredpokladá, ale musí byť preukázaný. Namietal, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v písomných podaniach a prednesenou na pojednávaní. Tvrdil, že odôvodnenie rozsudku je nekoherentné, nie je presvedčivé, je nelogické a pre žalovaného neprijateľné a nespravodlivé. K tomu namietal voči záverom súdu prvej inštancie, že na zmluvu o úvere č. 2 žalobca plnil 906 eur, že zmluvy o doplnkovej službe sú neplatné, že v zmluvách o úvere je nesprávne uvedená RPMN, že odoprel priznať priamy účinok aj nepriamy smernice 2008/48, že na základe postavenia žalovaného ako veriteľa, mu odopiera všetky právne inštitúty majúce pôvod v princípe právnej istoty.

2.3. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého jeho námietka premlčania bola uplatnená v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdil, že v dôsledku tohto záveru súd prvej inštancie považoval jeho podnikateľskú činnosť, spočívajúcu v poskytovaní spotrebiteľských úverov, za odporujúcu dobrým mravom. Takýto výklad § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka považoval za diskriminačný. Tvrdil, že žalobca uhrádzal splátky zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX (zmluva č. 1) v období od 07.02.2013 do 17.10.2013 a poslednú splátku zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX (zmluva č. 2) a zo zmluvy č. XXXXXXXXXX (zmluva č. 3) žalobca splnil 22.10.2013. Subjektívna premlčacia doba vo vzťahu ku všetkým plneniam teda uplynula dňa 22.10.2015. Preto súd prvej inštancie, ktorý začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby spojil s vedomosťou žalobcu o právnej kvalifikácii plnenia ako bezdôvodného obohatenia, vec nesprávne právne posúdil. Namietal tiež voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého sa obohatil úmyselne, preto objektívna premlčacia doba uplynula a tvrdil, že objektívna premlčacia doba uplynula 22.10.2016.

2.4. Namietal voči zisteniam súdu prvej inštancie o výške sumy, ktorú mu žalobca zaplatil na jednotlivé zmluvy. Tvrdil, že na zmluvy o úvere bolo plnené menej a rozsah v akom plnil žalobca nepreukázal, preto neuniesol dôkazné bremeno. Tvrdil, že zmluvy o doplnkovej službe neboli podmienkou poskytnutia spotrebiteľských úverov, žalobca o ich uzavretie žalovaného osobitne požiadal. Preto k bezdôvodnému obohateniu nedošlo.

2.5. Namietal, že súd prvej inštancie nepochopil podstatu doplnkovej služby, ktorú nemožno poskytovať zadarmo. Tvrdil, že každá zmluva o úvere, aj každá zmluva o doplnkovej službe, bola synalagmatickým záväzkom, keďže v každej oproti sebe stal záväzok žalovaného a záväzok žalobcu. Pri zmluvách o úvere to bol jeho záväzok poskytnúť žalobcovi spotrebiteľský úver, proti záväzku žalobcu vrátiť mu poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené s úverom. Pri zmluve o doplnkovej službe to bol jeho záväzok poskytovať žalobcovi pravidelne sa opakujú nadštandardnú doplnkovú službu prevažne opakujúcej sa povahy a záväzok žalobcu zaplatiť mu celkovú odmenu. Tvrdil, že zmluva o doplnkovej službe nemenila skôr uzavretú zmluvu o úvere. Súčasťou zmluvy o úvere bola dohoda o spôsobe a mieste splácania - dňom pripísania na jeho bankový účet, pričom zmluvou o doplnkovej službe sa uvedený spôsob a miesto plnenia nezmenil, išlo o nový záväzok, ktorý nenahradil starší záväzok zo zmluvy o úvere, ale vznikol popri ňom podľa § 516 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že podľa zákona č. 129/2010 Z.z. náklady na doplnkové služby patria do celkových nákladov spojených s úverom len v prípade, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť doplnkové služby, nie v prípade, ak tak urobiť nemusí, aby získal spotrebiteľský úver. Žalobca zmluvy o doplnkovej službe uzavrieť nemusel, preto sa odmena podľa zmluvy o doplnkovej službe nezahŕňa do určenia najvyššej prípustnej odplaty, celkových nákladov spotrebiteľa, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ani do výpočtu RPMN.

2.6. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého v zmluvách o úvere absentujú náležitosti doba trvania a termín konečnej splatnosti, preto rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia § 9 ods. 2 písm. f) a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., a priameho a nepriameho účinku čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48. Tvrdil keď každá zmluva o úvere obidve náležitosti obsahuje, keďže je v nich uvedené, že úver sa poskytuje na dobu 45, resp. 60 týždňov a je splatný v 7. deň 45 resp. 60 týždňa po dni uzavretia zmluvy.

2.7. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa, ktorého v zmluvách o úvere absentujú náležitosti výška, počet a termíny splátok, preto rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia § 9 ods. 2 písm. k) a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. a priameho a nepriameho účinku čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48. Trval na tom, že v každej zmluve je uvedená náležitosť prítomná a výklad súdu prvej inštancie § 9 ods. 2 písm. k) je extrémne formalisticky, a preto neprípustný.

3. Žalobca sa k odvolaniu vyjadril písomne. Uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti. Rozhodnutie nemá inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ani v konaní došlo k vadám, ktorým súd znemožnil strane procesným postupom, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že žalovaný svoje tvrdenia ničím nepodložil. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného na úhradu trov konania.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplata sumy 572,79 eura podľa § 388 CSP zmenil tak, že v tento časti žalobu zamietol. V ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplata sumy 206 eur rozsudok súdu prvej inštancie konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7.1. Žalovaný v odvolaní namietal vadu konania spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý porušil svoju povinnosť postupovať podľa § 181 ods. 2 CSP, čím mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tvrdil, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu je napadnutý rozsudok prekvapivý a arbitrárny. Tiež namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na vykonanom výsluchu žalobcu, ktorý vykonaný nebol, nepostupoval v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a procesnej obrany a o dokazovaní. Odvolací súd preto, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie konanie zaťažil vadami namietanými žalovaným.

7.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb v konaní pred súdom užívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Súčasťou tohto práva je realizácia procesných práv, ktoré strane sporu priznáva Civilný sporový poriadok. Z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní dňa 13.10.2017 súd prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP predniesol skutkové a právne zhodnotenie veci. Uvedený postup zaznamenal v zápisnici z pojednávania na čl. 142. V zápisnici nie sú zaznamenané žiadne námietky žalovaného voči tomuto postupu súdu prvej inštancie či jeho nedostatkom. Podľa názoru odvolacieho súdu, týmto procesným postupom súdu prvej inštancie nebolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

7.3. Vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate pochybením v procesnom postupe súdu, ale len za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Môže ísť aj o pochybenie pri vykonávaní dokazovania. V danej veci sa žalobca domáhal nárokov odvodených od zmlúv, ktoré mali charakter spotrebiteľského právneho vzťahu. Preto bolo potrebné tento spor považovať za spor spotrebiteľský podľa § 290 a nasl. CSP. V spotrebiteľskom spore môže súd vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP), napríklad výsluch žalobcu. Podľa spisu súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.09.2017 po poučení vykonal výsluch žalobcu, preto sa odvolací súd nestotožňuje z tvrdením žalovaného, podľa ktorého výsluch žalobcu vykonaný nebol.

7.4. Odvolací súd nezistil namietané vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, preto pristúpil k meritórnemu pojednaniu veci.

8.1. V danej veci sa žalobca domáhal jednak určenia, že úvery poskytnuté na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXX, zmluvy č. XXXXXXXXXXX a zmluvy č. XXXXXXXXXXX sú bezúročné a bez poplatkov, určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX zo dňa 04.02.2013, č. XXXXXXXXXXX zo dňa 29.07.2013 a č. XXXXXXXXXXX zo dňa 17.10.2013 a uloženia povinnosti žalovanému ukončiť ďalšie vymáhanie zo zmluvy č. XXXXXXXXXXX. Ďalej žiadal priznať zaplatenie sumy 795,28 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia a náhradu trov konania.

8.2. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 778,79 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v časti o zaplatenie sumy 16,49 eura, v časti určenia, že úvery poskytnuté na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXX, zmluvy č. XXXXXXXXXXX a zmluvy č. XXXXXXXXXXX sú bezúročné a bez poplatkov, v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX zo dňa 04.02.2013, č. XXXXXXXXXXX zo dňa 29.07.2013 a č. XXXXXXXXXXX zo dňa 17.10.2013 a v časti uloženia povinnosti žalovanému ukončiť ďalšie vymáhanie zo zmluvy č. XXXXXXXXXXX zamietol. Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Topoľčany súdny poplatok v sume 46,50 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

8.3. Žalovaný podal proti vyhovujúcej časti, časti týkajúcej sa jeho povinnosti zaplatiť súdny poplatok a časti trov konania odvolanie, preto boli tieto časti rozsudku súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu uzatvorili tri zmluvy o spotrebiteľskom úvere, prvú zmluvu č. XXXXXXXXXXX zo dňa 04.02.2013, druhú zmluvu č. XXXXXXXXXXX zo dňa 29.07.2013 a tretiu zmluvu č. XXXXXXXXXXX zo dňa 17.10.2013. Predmetom uvedených zmlúv bolo poskytnutie spotrebiteľských úverov vo výške a za podmienok špecifikovaných v bodoch 3., 4. a 5. rozsudku súdu prvej inštancie. Zároveň v rovnaké dni uzatvorili strany sporu zmluvy o zabezpečení splátok úveru, ktoré žalovaný označil tiež ako „zmluvy o doplnkovej službe“, ktorá služba mala spočívať v preberaní peňažnej hotovosti na úhradu splátky spotrebiteľského úveru za dohodnutú odplatu. Na prvú zmluvu č. XXXXXXXXXXX žalobca zaplatil žalovanému sumu 548,79 eura, pričom posledná splátka bola uskutočnená dňa 17.10.2013 (č.l. 114). Na druhú zmluvu č. XXXXXXXXXXX žalobca zaplatil žalovanému sumu 906 eur. Na tretiu zmluvu č. XXXXXXXXXXX žalobca zaplatil žalovanému sumu 744 eur, pričom posledná splátka bola uskutočnená dňa 01.11.2014 (č.l. 20, čl. 116).

10. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 128/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

11. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

12. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

13.1. Odvolací preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal v tejto časti v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, ale z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávny právny záver.

13.2. Z hľadiska skutkového stavu mal súd prvej inštancie preukázané uzatvorenie troch zmlúv o spotrebiteľských úveroch a troch zmlúv o zabezpečení splátok úveru. Všetky tri zmluvy o spotrebiteľskom úvere považoval za platne uzatvorené, avšak pre absenciu zákonných náležitostí za bezúročné a bez poplatkov.

13.3. Odvolací súd nezdieľa záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého ani v jednej zo zmlúv nie je jednoznačným spôsobom uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods.

2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. V tomto smere treba prisvedčiť žalovanému, že údaje v zmluve umožňujú objektívne určiť termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je možné jednoducho zamieňať s pojmom „dátum koncenej splatnosti“. Podľa názoru odvolacieho súdu termín konečnej splatnosti môže byť určený aj iným dostatočne určitým spôsobom, ktorý spotrebiteľovi umožňuje zistiť, kedy nastane konečná splatnosť úveru tak, ako tomu bolo aj v danej veci.

13.4. Odvolací súd nezdieľa ani záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého ani v jednej zo zmlúv nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a zmluvy obsahujú iba výšku, počet a termíny celkových splátok bez špecifikácie výšky istiny, úrokov a iných poplatkov. Aj v tomto prípade sa odvolací súd stotožňuje s námietkou žalovaného vo vzťahu výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Dodáva, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nadobudol účinnosť dňa 11.06.2010. Podľa jeho prílohy č. 1 prebral právne záväzné akty Európskej únie, okrem iného Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.5.2008). Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: h) výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES, keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu eurokonformnému výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. zodpovedá výklad v tom zmysle, že spojenie „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné vnímať tak, že sa tým myslí splátka obsahujúca istinu, úroky a poplatky, pri ktorej má byť uvedená výška, dátum, alebo iný dostatočne určitý spôsob, ktorý umožňuje zistiť deň splatnosti splátky, a ich počet. Akýkoľvek iný výklad tohto ustanovenia by bol v priamom rozpore so smernicou 2008/48/ES. Osobitne odvolací súd upozorňuje na Rozsudok súdneho dvora (tretia komora) z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným súdnemu dvoru 02.02.2015 v súvislosti s konaním Home Credit Slovakia, a.s. proti J. Z jeho bodu 59 vyplýva, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Na uvedený rozsudok reagoval legislatívny návrh, ktorý novelizoval zákon č. 129/2010 Z.z. tak, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) upravujúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa nahrádza slovami „frekvencia splátok“. Predmetný návrh zákona bol schválený a nadobudol účinnosť dňa 01.05.2018. Legislatíva tak reagovala na stav, podľa ktorého niektoré súdy vykladali predmetnú vnútroštátnu úpravu nesúladne so smernicou 2008/48/ES.

13.5. Odvolací súd však, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že vo všetkých zmluvách je nesprávne, v neprospech žalobcu (spotrebiteľa) vyčíslená RPMN ako aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. K tomu poukazuje na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (citované v bode 1.4.), ktoré nepovažuje za potrebné opätovne opakovať. Z týchto dôvodov bolo správne, že súd prvej inštancie považoval všetky tri zmluvy o úvere za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

13.6. Odvolací súd však dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti o zaplatenie sumy 572,79 eura, napriek vznesenej námietke premlčania, bolo jeho rozhodnutie v tejto časti nesprávne, založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Ak totiž zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie vyplýva, že na prvú zmluvu č. XXXXXXXXXX žalobca zaplatil žalovanému 548,79 eura, pričom posledná splátka bola uskutočnená dňa 17.10.2013 (č.l. 114) a na tretiu zmluvu č. XXXXXXXXXX žalobca zaplatil žalovanému 744 eur, pričom posledná splátka bola uskutočnená dňa 01.11.2014 (č.l. 20, čl. 116), dvojročná subjektívna premlčacia lehota pri prvej zmluve začala plynúť dňa 18.10.2013 a uplynula dňa 19.10.2015 (pondelok, keďže dňa 18.10.2015 bola nedeľa), a pri tretej zmluve začala plynúť dňa 02.11.2014 a uplynula 02.11.2016. Za takých okolností bola žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia v časti zodpovedajúcej sume 572,79 eura, podaná na súd prvej inštancie dňa 16.02.2017, podaná po uplynutí premlčacej doby. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď sa žalobca dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu a komu plnil a vedomosť o tom, že plnil bez právneho dôvodu nadobudol až

v priebehu roku 2016. V tomto smere treba prisvedčiť žalovanému, že záver súdu, podľa ktorého začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je spojený s vedomosťou žalobcu o právnej kvalifikácii plnenia ako bezdôvodného obohatenia, je nesprávnym právnym posúdením. Odvolací súd sa nestotožnil ani zo záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého uplatnenie námietky premlčania žalovaným bolo v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci nie sú také špecifické okolnosti, ktoré by odôvodňovali posúdenie námietky premlčania uplatnenej žalovaným z hľadiska § 3 Občianskeho zákonníka pre jej nesúlad s dobrými mravmi. Konanie žalovaného pri uzatváraní predmetných zmlúv totiž nemalo žiadny vplyv na uplynutie subjektívnej premlčacej doby žalobcu. Márne uplynutie premlčacej doby zaviniť žalobca, ktorý nepodal žalobu skôr, hoci vedel, akú sumu a ktorému subjektu bezdôvodne plnil. Z uvedených dôvodov nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 33/2012 na danú vec nedopadá. Odvolací súd sa nestotožnil ani zo záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého vo veci šlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, tento záver je však irelevantný, vzhľadom na skoršie uplynutie subjektívnej premlčacej doby.

13.7. Uvedené pochybenie súdu prvej inštancie odvolací súd, bez potreby zopakovať dokazovanie, odstránil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 572,79 eura podľa § 388 CSP zmenil a v tejto časti žalobu zamietol. V ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 206 eur rozsudok súdu prvej inštancie konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní. Odvolateľ v podanom odvolaní, okrem väd konania, ktoré dôvody odvolací súd vyhodnotil bode 7, namietal voči zisteniam súdu prvej inštancie o výške sumy, ktorú žalobca zaplatil žalovanému na jednotlivé zmluvy. Tvrdil, že zmluvy o doplnkovej službe neboli podmienkou poskytnutia spotrebiteľských úverov, žalobca o ich uzavretie žalovaného osobitne požiadal. Preto k bezdôvodnému obohateniu nedošlo. Uvedená námietka sa, vzhľadom na zmeňujúci výrok odvolacieho súdu, týka len druhej zmluvy č. 569394466 a odvolací súd sa s ňou nestotožnil. Zo všetkých okolností veci totiž vyplýva, že zmluva o zabezpečení splátok úveru má charakter doplnkovej služby, poskytnutej žalobcovi v súvislosti s úverom, žalobca o ňu nežiadal, naopak bola vopred pripravená, ako formulárová zmluva s predtlačným obsahom. Bola uzavretá v rovnaký deň, ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, čo jednoznačne svedčí tomu, že bola uzavretá pri jednom rokovaní a bola podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru. Preto odplatu v nej dohodnutú je potrebné považovať za náklad, ktorý musel žalobca zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z.

15. Keďže žalobca bol oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb., odvolací súd podľa § 2 ods. 2 uvedeného zákona zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu žalovaného. Suma súdneho poplatku predstavuje sumu 16,50 eura (6 % z priznanej sumy 206 eur, najmenej 16,50 eura podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov).

16.1. Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil pomer úspechu strán sporu a preto nesprávne rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, rozhodol, podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 a 2 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP, aj o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

16.2. V danej veci boli predmetom konania samostatné nároky žalobcu, ktorý sa domáhal jednak určenia, že úvery poskytnuté na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX, zmluvy č. XXXXXXXXXX a zmluvy č. XXXXXXXXXX sú bezúročné a bez poplatkov, ďalej určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 04.02.2013, č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.07.2013 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.10.2013 a tiež uloženia povinnosti žalovanému ukončiť ďalšie vymáhanie zo zmluvy č. XXXXXXXXXX. V týchto častiach bola žaloba zamietnutá a rozsudok súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním. Preto má úspešný žalovaný nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie voči žalobcovi rozsahu 100 %.

16.3. Ďalej predmetom konania bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sumy 795,28 eura. Žalobe bolo vyhovené v časti o zaplatenie sumy 206 eur a v ostatnej časti o zaplatenie sumy 16,49 eura a sumy 572,99 eura bola žaloba zamietnutá. Preto bol úspech žalobcu vo veci len 26 % a úspech žalovaného 74 % a žalovaný má nárok na pomernú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 48 % (74-26=48).

16.4. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).